

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ
ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Καί πρὸ πάντων τὸ ἐξῆς θέμα, ἐφ' οὗ ἤρρεκετο νὰ συζητήσῃ ὁ Νουμάς : ὅτι ἡ ἀδυναμία τῶν ἀνδρῶν προέρχεται ἐκ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐπ' αὐτῶν ἐξασκῶσιν αἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα των. « Ἴδού λοιπὸν εἰς τί ἐγκτεται ἡ ἰσχὺς τοῦ Ρουμεστάν : δὲν ἀπέκτησε τέκνα καὶ κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν γυναικεῖαν ἐπιρροήν ».

Βλέπων δ' ὅτι ἐπλησιάζοντινες ὅπως ἀκούσωσιν, ἀνύψωσε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. ἀναφέρων διάφορα ἱστορικὰ παραδείγματα, τὸν Καίσαρα, τὸν Ρισελιέ, τὸν Φρειδερίκον, τὸν Ναπολέοντα καὶ ἀποδείξας ἐπιστημονικῶς, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε εἰς τὴν κλίμακα τῶν λογικῶν ὄντων κατὰ πολλὰς βαθμίδας κατωτέρα τοῦ ἀνδρός.

Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην τὸ μᾶλλον περιέργον ἦτο νὰ παρατηρήσῃ τις τὰς συζύγους τῶν δύο τούτων κυρίων, ἀλλὰ ζούσας ὅψιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Αἰφνης εἰσέρχεται ὁ Ρουμεστάν, καὶ μέσφ τῶν ἐπευφημιῶν διασχίσας τὴν αἵθουσαν σπεύδει ν' ἀσπασθῇ τὴν σύζυγόν του ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν, πρὶν ἢ αὕτη δυνηθῇ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ. Μετὰ δὲ τὰς πλήρεις διαχύσεως χειραψίας, ὁ Ρουμεστάν ἤρχισε ν' ἀναπτύσσει τὸ δελτίον τῆς ἡμέρας.

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἄλλων τινῶν θεμάτων, ἤρχισε ν' ἀπαριθμῇ τὰς βαρεῖας εὐθύνας, ἃς ὑπέχει ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐν αἷς ἡ πρώτη ἦν νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔδει νὰ ἔχῃ ἐμπείρους βοηθοὺς, καὶ ταῦτα λέγων ἀπηυθύνετο πρὸς τοὺς περὶ αὐτοῦ φίλους του. « Καὶ σεῖς θὰ μὲ βοηθήσητε, φίλε Βεχού, καὶ σεῖς, φίλτατε Βοέ... »

Περὰν τὴν ὁμιλίαν του, ἀπεχώρησεν ἐσπευσμένως δι' ἐσωτερικῆς τινος θύρας, συστήσας τῇ Ροζαλίᾳ νὰ ζητήσῃ ἐκ μέρους του συγγνώμην. Ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσῃ εἰς Βερσαλλίας, παρὰ τῷ στρατάρχῃ, καὶ μόλις εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἐνδυθῇ.

Μεταξὺ τοῦ ἐστιατορίου καὶ τοῦ γραφείου του ὑπῆρχε μικρὸν δωμάτιον, ἐν ᾧ συνήθως ἀνέμενον αὐτὸν οἱ ἔχοντες ὑπόθεσιν τινα. Καίτοι ὅμως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Μεζάν τοὺς εἶχεν ἀποπέμψει ὅλους, γνωρίζων ὅτι ὁ κύριός του δὲν θὰ εἶχε καιρὸν νὰ τοῖς ὁμιλήσῃ, ἔμεινε μόνον εἰς νέος χονδροκαμωμένος καὶ ἔχων τὸ ὕψος χωρικοῦ ἀπολιτεύτου.

— « Ω ! ἀντίο, κύριε Ρουμεστάν... τόσῃ ὥρᾳ σὰς περιμένω. »

Εὐθὺς ὁ Νουμάς ἀνεμνήσθη τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ἀλλὰ δὲν ἐνεθυμεῖτο ποῦ ἀκριβῶς εἶχε γνωρίσει τὸν ὁμιλοῦντα.

— Δὲν με γνωρίζετε; Εἶμαι ὁ Βαλμαζούρ.

— « Α, μάλιστα, εἶσαι ὁ ἴδιος, καλὰ. »

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Νουμάς ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Βαλμαζούρ ἔστη ἐμπροσθέν του, φράσσων αὐτῷ τὴν ἐξόδον. « Δὲν μπόρεσα νὰ ἔλθω γληγορώτερα, ἐξηκολούθησε. Ἀλλὰ ὅταν κανένας ἔρχεται μὲ ὀλόκληρη φαμηλιὰ σ' ἓνα μέρος, δὲν μπορεῖ τόσο γλήγορα νὰ τελειώσῃ τῆς δουλειαῖς του. »

— Μὲ ὅλη τὴ φαμηλιὰ σου; ἡρώτησεν ἔκθαμβος ὁ Ρουμεστάν.

— Μὰ, βέβαια, μὲ τὸν πατέρα μου, τὴν ἀδελφὴ μου... καθὼς εἶχατε πῆ.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Νουμά ἐξωγράφθη ἡ στενοχωρία, καὶ μάλιστα ἀφού τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο τόσο βιαστικός, ὁ δὲ Βαλμαζούρ δὲν ἠνόει νὰ ἀναχωρήσῃ.

« Ἐλα ἰδὼν, » τῷ λέγει ἐσπευσμένως καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐνὸσφ δ' ὁ Ρουμεστάν ἀνεγίνωσκεν ἐσπευσμένως καὶ ὑπέγραφε διαφόρους ἐπιστολάς, ὁ Βαλμαζούρ ἔκθαμβος καὶ κεχηνὼς ἐξήταζε διὰ τοῦ ὄμματός τὴν εὐρείαν καὶ πολυτελῶς διακεκοσμημένην αἵθουσαν ταύτην καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν ἐν αὐτῇ ἐπιπλῶν.

Τελειώσας τὴν ἀλληλογραφίαν του ὁ Νουμάς ἐκάλεσε τὸν ὑπηρετὴν νὰ τὸν ἐνδύσῃ καὶ ἐν ταύτῳ ἡρώτα τὸν Βαλμαζούρ τὰ καθέκαστα τῆς ἀναχωρήσεώς των. Μετὰ τρόμου δ' ἔκλαθεν, ὅτι πρὶν ἢ ἀναχωρήσωσιν ἐπώλησαν πᾶν ὅ,τι εἶχον, τὰς συκομωρέας των, τὴν ἀμπελὸν των καὶ αὐτὴν τὴν κατοικίαν των.

— « Ε ! ἡ ἀδελφὴ μου ἐναντιώθηκεν ὀλίγον... Ἀλλ' ὁ πατέρας καὶ ἐγὼ ἐπιμείναμεν. Ἐγὼ μάλιστα ἔλεγα ἀτί μᾶς μέλει, ἀφού ὁ Νουμάς εἶνε ἐκεῖ, καὶ μᾶς ἐπροσκέλεσε. »

Ἦτο ὅμως συγγνωστός, διότι ἐκ τῆς ἀθωότητός του καὶ μόνος ἐτόλμα νὰ ὁμιλῇ οὕτως ἐνώπιον ὑπουργοῦ. Ἦδη δ' ὁ Νουμάς ἤρξατο ἀναλογιζόμενος πόσους εἶχεν ἀποκτήσει ἐχθροὺς ἐκ τῶν δοθεισῶν ἀνεκτελέστων ὑποσχέσεων. Καὶ ἤρξατο αἰτιώμενος ἑαυτὸν διατὶ νὰ παρακινήσῃ τὸσον τὴν χωρικὴν καὶ νὰ τὴν καταπίσῃ μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασίν της νὰ ἔλθουν εἰς Παρισίους. Τίς δαίμων εἶχεν εἰσχωρήσει ἐντὸς αὐτοῦ; Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἀνελογίζετο, ὁ Βαλμαζούρ ἐξηκολούθει νὰ τὸν ἀποκαλῇ « κύρ Νουμά », τῷ ὠμίλει περὶ τῆς μουσικῆς του καὶ τῶν νέων σκοπῶν, οὓς εἶχε συνθέσει, καὶ ἵνα τὸν πείσῃ, τῷ λέγει αἰφνης :

« Μία στιγμὴ... νὰ δῆτε. »

Καὶ ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ τύμπανόν του. Ἀλλ' ὁ Ρουμεστάν τὸν ἀνεχαιτίσει :

— Ἐνῷ σὰς λέγω, ὅτι βιάζομαι, τί διάβολο !

— Καλὰ... καλὰ... ἄλλη φορὰ, ἀπήντησεν ὁ χωρικός μὲ τὸν ἀπλοϊκόν του τόνον.

Βαθυδὸν ὅμως ἐνὸσφ ἐνεδύετο πολυτελῶς ὁ Ρουμεστάν, καὶ ἤρχισε νὰ θέτῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ παράσημά του, ὁ Βαλ-

μαζούρ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, ἐννοῶν, ὅτι εὐρίσκεται πρὸ ἐξόχου ὄντος, ἐκ τῶν ὀλίγων προνομιούχων τῆς γῆς, τῶν ὑπερηφάνων ἐκείνων ἀνθρώπων, οὓς ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ τις καὶ τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα προφέρεται μετὰ φόβου καὶ χαμηλοφώνως : Ὁ ὑπουργός.

Τόσον δ' ἐταράχθη ὁ πτωχὸς Βαλμαζούρ, ὥστε μόλις ἤκουσε τοὺς συμπαθεῖς λόγους τοῦ Νουμά συνιστῶντος αὐτῷ νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δεικαπέντε ἡμέρας, ὅτε θὰ ἐγκαθίστατο εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, κύριε ὑπουργέ...

Ὁ δὲ Ρουμεστάν παρευθὺς ἐκολακεύθη ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ δειλίᾳ τοῦ Βαλμαζούρ, ἐννοήσας ὅτι τὸ ἐπιβλητικόν του ὕψος, ὅπερ ἔκτοτε ὠνόμαζεν « ὑπουργικὸν ὕψος », προϋξένησεν αὐτῷ τὴν μεταβολὴν ἐκείνην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης, κεχωσμένη ἐν τῇ ἀμάξῃ της, μετέβαινεν εἰς Βερσαλλίας, λησμονήσασα τὸ γελοῖον τοῦτο ἐπεισόδιον.

VII

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΟΥ ΣΟΜΟΝ

Μέχρις οὗ τελείως ἐν Παρισίους ἐγκατασταθῇ ὁ Βαλμαζούρ μετὰ τῆς οἰκογενείας του, τοῦθ' ὅπερ ἦτο ἀδύνατον πρὶν ἢ φθάσωσι τὰ ἐπιπλά των, ἀποσταλέντα διὰ μικρᾶς ταχύτητος, κατῴκησεν εἰς τὸ περιφρον ἐκεῖνο χάνι τοῦ Σομόν, εἰς ὃ κατέλυον ὅλοι οἱ ἐξ Ἀψ ταξιδιωταί. Κατεῖχον ἐν αὐτῷ μίαν αἵθουσαν καὶ ἐν μικρὸν σκοτεινὸν δωμάτιον, στενὸν δίκην τρώγλης, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο αὐτοὶ καὶ ὁ πατήρ του.

Μεγάλην ἡσθάνθη ἐκπληξιν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βαλμαζούρ βλέπουσα μὴ ἐπαληθευσάσας τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Νουμά, καὶ τὰ διακόσια φράγκα καθ' ἐκάστην, ἅτινα θὰ ἐλάμβανε, καὶ ἥδη ἤρξατο συλλαμβάνουσα τὴν ιδέαν, ἕνεκα τῆς μεγίστης ἀκριβείας τῶν πραγμάτων ἐν Παρισίους, ὅτι τὰ πάντα θὰ ἀπετύγγανον. Ἐὰν ἦτο μόνη θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ τρώγουσα ἐλαίας καὶ σαρδέλλας, ἀλλ' οἱ κύριοι δὲν πύχαριστοῦντο εἰς αὐτά, καὶ ἠναγκάζετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴ νὰ ἀνοίγῃ τὸν σάκκον της. ἐν ᾧ εἶχεν ἐγκλείσει τὰ τρισχίλια φράγκα, τὸ ἀντίτιμον τῶν πωληθέντων κτημάτων των. Οὐδέποτε δὲ ταξειδιώτης, περιπλανηθεὶς ἐντὸς δάσους ἐσφίγξει θερμότερον τὸν σάκκον τῶν χρημάτων του, ὅσον ἡ ἐπαρχιώτις αὕτη, ἐσφίγξει τὸν ἰδικόν της διατρέχουσα τὰς ὁδοὺς μὲ τὸ βραχὺ ἡμιφόριόν της, ἢ εἰσερχομένη εἰς τὰ καταστήματα, ἐνθα ἡ παράδοξος στάσις της, αἱ διάφοροι ὀνομασίαι, ἃς ἀπέδιδεν εἰς τὰ ἀντικείμενα, τὴν καθίστων τόσο ξένην, αὐτὴν τὴν κόρην τῆς Μεσημβρίας, ἐντὸς τῶν Παρισίων, ὅσον μίαν ἄλλην ἀπὸ τὴν Στοκόλμην ἢ ἀπὸ τὸ Νόβγοροδ.

Συχνάκις παρεφέρετο διὰ τὴν μὴ τή-

ρησιν τῶν ὑποσχέσεων του παρὰ τοῦ Νουμᾶ, λέγουσα :

— Ἐ! καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ τοῦ κάμῃ συμβόλαιο.

Καὶ ὑπ' αὐτῆς καὶ μόνῃς τῆς ιδέας κατεχομένη, ἔθετε καθ' ἑκάστην ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ Βαλμαζοῦρ, ὅτε οὗτος ἐπορεύετο εἰς τὸ ὑπουργεῖον, τὸ ἀναγκαιοῦν χαρτόσημον. Ἀλλὰ μᾶλλον, διότι ὁ Ρουμεστὰν εἶχε πολλῶ σπουδαιότερα ἔγγραφα νὰ ὑπογράψῃ καὶ πολλῶ διαφόρους ἀπασχολήσεις παρὰ νὰ σκεφθῇ περὶ Βαλμαζοῦρ.

Τακτικώτατα καθ' ἑκάστην ἐνεφανίζετο εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὁ Βαλμαζοῦρ, φέρων ἀνηρτημένον τὸ τύμπανόν του, ἀνευ τοῦ ὁποίου θὰ ἡδύνατό τις νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς ὑπηρετὴν τοῦ ὑπουργείου. Μάτην παρεκάλει νὰ τὸν παρουσιάσωσιν εἰς τὸν ὑπουργόν. Τῷ ἀντέτεινον διαφόρους προφάσεις καὶ ἀπήρχετο ἀπρακτος καὶ ἀπελπισ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς σκυθρωπῆς μορφῆς τῆς Ὠδιβέρτης, ἐπὶ τῇ συνεχεῖ ἀποτυχίᾳ του.

Ἐπὶ τέλους ὁ θυρωρὸς εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὸν, τὸν συνεδούλευσε νὰ περιμένῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου-Δαζάρου, ὅποτε ἀνεχώρει διὰ Βερσαλίας ὁ Νουμᾶς. Μεταξὺ δὲ βουλευτῶν, γερουσιαστῶν, δημοσιογράφων, ὑπουργῶν, διεσπαρμένων τῇδε κάκεισε καθ' ὁμίλους καὶ ἀναμενόντων τὴν ἀμαξοστοιχίαν, συνανεμίχθη καὶ οὗτος μὲ τὸ τύμπανόν του, ἀναμένων τὴν ἀφίξιν τοῦ Νουμᾶ.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἔφθασε καὶ ὁ Ρουμεστὰν, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ γραμματέως του, κρατοῦντος τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ μακρόθεν ἀντήχησαν οἱ συμπαθεῖς λόγοι, οὓς συνήθως ἐπρόφερε «ἐννοια σας... μὴ σᾶς μέλει... εἶνε τελειωμένο...»

Ὁ Νουμᾶς ἀπήλαυε τότε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τοῦ ὑπουργείου. Δὲν εἶχεν εἰσέτι καταστῆ κακὸς πρὸς οὐδένα, Πάντες τὸν ἀνέμενον μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἐλπίδων ἐπιτυχίας. Πρὸς πάντας ἀπέτεινε χαρίεν μευδίαμα διερχόμενος, προσαγορεύων αὐτοὺς μάλιστα συνήθως οὕτω: «καλημέρα φίλε μου».

Ἐπὶ τῇ ὅψει ὁμῶς τοῦ μουσικοῦ ἦλθεν εἰς διλημμα. Νὰ τὸν προσαγορεύσῃ «φίλον» ἢ νὰ παρέλθῃ πρὸ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ. Ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον καὶ προσποιήθη τὸ «ὑπουργικὸν ὄφρος» παρῆλθε πρὸ τοῦ Βαλμαζοῦρ, μείναντος ἐκπληκτοῦ καὶ παρασυρθέντος ὑπὸ τοῦ παρακολουθήσαντος τὸν Νουμᾶν πλήθους. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Βαλμαζοῦρ οὐδόλως ἀποθαρρυνθεὶς ἦλθε καὶ τὴν ἐπομένην καὶ τὰς μετέπειτα ἡμέρας εἰς τὸν σταθμὸν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ πλέον τὸν Νουμᾶν. Οὗτος δὲ δὲν ἡδύνατο ἐκαστοτε ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ θύματος του καὶ διελογίζετο τί μέσον νὰ ἐφεύρῃ ὅπως ἀπαλλάχθῃ αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν, αὐτὸς, ὁ ὑπουργός, ν' ἀλλάξῃ

σταθμὸν, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ζῶσαν ταύτην τύψιν τῆς συνεδήσεως.

Καὶ ὁμῶς καὶ πάλιν ὁ Βαλμαζοῦρ δὲν ἀπεθαρρύνθη σκεφθεὶς θὰ εἶνε ἄρρωστος... θὰ ἔλθῃ... καὶ ἐπανερχετο τακτικώτατα εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸν σταθμὸν.

Εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἀνέμενε ἀνυπόμονος καὶ πλήρως ὀργῆς:

«Ἐ! λοιπόν, τὸν εἶδες τὸν ὑπουργό;... Ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιο;...

Ἀλλὰ πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀπελπιστικὴ ἀπάντησις «Ὁχι ἀκόμη».

Ἡμέραν τινὰ τῇ λέγει «αὔριο πᾶν θὰ ὑπάγω, καὶ ἂν δὲν τὸν εὕρω, θὰ πάω νὰ εὕρω τὴν γυναῖκά του στὸ σπῆτι».

— Οὐφ! τῇ γυναῖκά του... δὲν ξέρεις ὅτι συχαίνεται τῇ μουσικῇ σου... Ἐὰν ἦτο ἡ δεσποινίδα, μάλιστα, συμφωνῶ!...

Ἀφ' ἧς μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν τακτικὴν καὶ ἄγονον τοῦ τυμπανιστοῦ ἐπάνοδον, ἡ Ὠδιβέρτη παρήτηκεν ἐσπευσμένως τὸ γεῦμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου οὐδὲ λόγον ἐπρόφερε, φαινομένη περιχαρῆς καὶ προσηλωμένη εἰς τινὰ ἀπόφασιν.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ γεύματος ἐνεδύθη ἐν τάχει τὸ ἐπανοφώριόν της λέγουσα:

«Δυὸ μῆνες, δὴ μῆνες γίνονται ποῦ εἵμαστε στὰ Παρίσια!... Φθάνει πᾶν... Θὰ πάγω μοναχὴ μου νὰ μιλήσω τὸν κύριον ὑπουργό!...»

Ὁ τε πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἀπέβλεψαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ τὴν ἀναχαιτίσωσι, γνωρίζοντες ὅτι δὲν θὰ ἔπραττον ἄλλο ἢ νὰ ἐπαυξήσωσι τὴν ὀργὴν της. Διήλθον μόνον ὅλην τὴν δειλὴν, ἀναμενοντες μᾶτην τὴν ταχείαν τῆς Ὠδιβέρτης ἐπάνοδον. Ἐπὶ τέλους ἀντήχησε τὸ βᾶδισμά της εἰς τὸν πρόδρομον. Εἰσῆλθεν, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Κρίμα ποῦ τὸ παράθυρό μας δὲν βλέπει στὸ δρόμο, εἶπεν ἀποθέτουσα τὸ ἐπανοφώριόν της, ὅπερ μετ' ὅλην τὴν πίπτουσαν βροχὴν εἶχε μείνει ἄδροχον... Θὰ ἐβλίπατε μὲ τί ἄμαξα ἦλθα.

— Μὲ ἄμαξα!... χωρατεύεις;

— Καὶ μὲ ὑπέρτατος μὲ γαλόνια μάλιστα... Νὰ τί θὰ πῇ κατόρθωμα τῆς φλυαρίας.

Εἶτα μέσῳ τῆς σιγῆς τῶν δύο ἀνδρῶν, ἀφηνήθη τὸ σχέδιον τῆς πορείας της. Ἐν πρώτοις, ἀντὶ μᾶτην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀδελφῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Βαλμαζοῦρ. Δὲν κατόκει εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλ' εἰς τινὰ συνοικίαν μὲ ρυπαρὰς καὶ στενάς ὁδοὺς, ἡ ὁποία τῇ ὑπενθύμισε τὸ χωρίον της. Ἐπὶ τέλους εὗρε τὴν οἰκίαν της μετὰ μακρὸν δρόμον. Μετὰ πόσης δὲ χαρᾶς ἐκείνη τὴν ὑπεδέχθη, χωρὶς καθόλου ὑπερηφάνειαν, ἂν καὶ καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν των καὶ τὰ ἐπιπλάτων θὰ εἶνε πολὺ πλούσιοι.

— ὦ! τί κάμνεις Ὠδιβέρτη... μένετε λοιπόν εἰς Παρίσιους;... Ἀπὸ πότε;

Εἶτα δὲ μαθοῦσα τὴν μετὰ τοῦ Νουμᾶ

ὑπόθεσιν των ἐσήμανε παρευθὺς τὴν θαλαμπόλον της, τὴν ἐνέδυσσε καὶ ἀνεχώρησαν καὶ αἱ τρεῖς διὰ τὸ ὑπουργεῖον.

— Λοιπόν, τὸν εἶδες τὸν ὑπουργό, ἡρώτησε δειλῶς ὁ Βαλμαζοῦρ.

— Ἄν τὸν εἶδα!... Τί κουτὸς ποῦ εἰσαι... Σ' ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ δουλειά σου. Ὅταν σ' ἔλεγα ν' ἄχῃς ἀπὸ κοντὰ τῇ δεσποινίδᾳ, δὲν μ' ἄκουσες. Αὐτὴ ἐτελείωσε σὲ μιὰ στιγμὴ τὴ δουλειά μας...

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ γείνῃ μεγάλη μουσικὴ ἑορτὴ εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ θὰ προσκαλέσῃ καὶ σὲ νὰ σὲ δείξῃ εἰς τοὺς διευθυντάς... Καὶ ἔπειτα παρευθὺς τὸ συμβόλαιο θὰ γείνῃ μιὰ χαρὰ.

Τὸ ὠραιότερον μάλιστα ἦτο, ὅτι ἡ δεσποινὴς τὴν συνάδευσε μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας των, ἐν τῇ ἀμαξίᾳ τοῦ ὑπουργείου.

— Καὶ πόσον ἤθελε ν' ἀναιδῆ εἰδῶ ἐπάνω... προσέθηκεν ἡ ἐπαρχιωτὶς, κλείουσα πονηρῶς τὸ ὄμμα πρὸς τὸν πατέρα της. Τότε δ' ἡ μορφή τοῦ πατρὸς συνεστάλη καὶ τῇ ἐνευσεν, ὥσπερ λέγων «Σῶπα... κατὰλαβα...» Καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἔκαμε τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν εἰς τὸν τυμπανιστήν. (Μετάφρασις Γ. Σ.)

(ἑπεται συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Μεισσονιέ

Ἡ Γαλλία ἀπώλεσε τὸν ἐνδοξότατον τῶν συγχρόνων ζωγράφων.

Τὰ ἔργα του εἶναι ἀπειράριθμα, ἐγκατεσπαρμένα παρὰ τοῖς πλουσίοις φιλοτέχνους καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις τῆς Εὐρώπης Μουσείοις. Ἀπὸ τοῦ 1867 ἤδη αἱ εἰκόνες του ἡγοράζοντο ἀντὶ 300 χιλιάδων φράγκων, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἔτη ἔφθασαν εἰς τιμὰς ἀπίστευτους, διότι ἡ ἀξία τινῶν ἐξ αὐτῶν ὑπερέβη τὸ ἑκατομμύριον. Ὁ Μεισσονιέ ἐγεννήθη τῷ 1815. Καταλείπει νῖδον ζωγράφου, καὶ τοῦτον διακεκριμένον.

Ὁ Μεισσονιέ ἦν ζωγράφος χαρίεις, κομψὸς καὶ εὐάρεστος. Ἡ τέχνη αὐτοῦ οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν μετὰ τῆς τέχνης τοῦ Δαβίδ οὔτε μετὰ τῆς τοῦ Δελακροά οὔτε μετὰ τῆς τοῦ Καβανέλ. Ὁ Μεισσονιέ ἐδημιούργησε θέσιν ξεχωριστὴν ἰδίαν· ἐμαθήτευσε μὲν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κονιέ, οὐ εἰκόνα ἐπιτυχίᾳ, τὸν Τιντορέτον πρὸ τοῦ νεκροῦ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἡδύνατό τις νὰ θαυμάσῃ εἰς τὴν Παγκόσμιον ἐκθεσίν τοῦ 1889, ἀλλ' ἡ τεχνοτροπία τοῦ Μεισσονιέ δὲν εἶχε πολὺν τὴν σχέσιν μετὰ τοῦ διδασκάλου του. Τὸν Μεισσονιέ θὰ ἡδύνατό τις μᾶλλον νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν Φλαμανδῶν τεχνιτῶν, τοῦ Γεράρδου, Δόου, τῶν δύο Τένιερ, τοῦ Τέρμπουργ, μάλιστα δὲ Βρεγκέλ, τοῦ Βελουδίνου, οὐ τὸ ἀνθρωπὸν καὶ λεπτόν τοῦ χρωστῆρος ἔφευρε. Ἐπιτηδεύετο καὶ νυδοκίμει θαυμασίως νὰ ἀπεικονίζῃ σκηνὰς κοινὰς, τοῦ κόσμου, τοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκογενείας, μικρὰ γεγονότα καθημερινά. Ὅτι ἐκ τῶν συγχρόνων ὁ Κάμιλλος Ροκεπλὰν ἐπεχεί-